

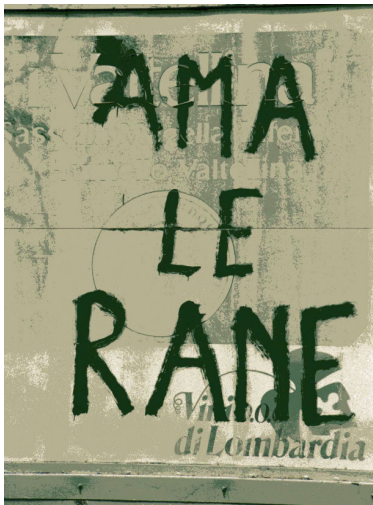
¹ Tekst Ruud Metselaar – www.comomeerinfo.nl

Ama le rane!

Inleiding

Wanneer u de provinciale weg volgt door Sorico over de Ponte del Passo in de richting van Colico, dan rijdt u dwars door het Pian di Spagna, de vlakte die is ontstaan uit het slib van de rivieren de Mera en de Adda. Wellicht is het ook u opgevallen dat vrijwel onmiddellijk na de brug, aan de rechterkant van de weg al jaren lang een bord staat waarop met slordige grote letters is geschreven: “Ama le rane”, dat wil zeggen “Heb de kikkers lief”. Nu is het mogelijk dat de auteur van deze hartenkreet geen andere bedoeling had dan ons te waarschuwen voor overstekende kikkers. Echter ben ik er na het lezen van het volgende verhaal niet meer zo zeker van dat er geen diepere gedachte achter schuilt, waar de auteur zichzelf wellicht niet van bewust is.

Ama le rane

Tegenover Sorico en Gera Lario, daar waar de rivieren Mera en Adda slingerend door het Pian di Spagna lopen en met hun slib een groot moerasachtig gebied vormden, leefde vroeger een bevolking van enkele honderden zielen te samen met veel, zeer veel kikkers. De mensen leefden er in grote armoede en woonden in hutten van takken, besmeerd met klei. Deze ondankbare aarde, of liever de overvloed aan modder, gaf de inwoners nauwelijks de gelegenheid om graan of andere producten te verbouwen, zodat hun bestaan vrijwel geheel afhing van de visvangst. Het merkwaardige was echter dat ze altijd weigerden om hun dagelijks menu wat af te wisselen of aan te vullen door het eten van de talloze kikkers, die zij ‘taragnole’ noemden en waarmee ze het gebied deelden. Deze kwakende medebewoners, die in heilige rust lagen te zonnen, hadden zich meester gemaakt van ieder vrij plekje en men kon ze tegenkomen in hun hutten en boten, maar nooit op hun bord. De inwoners onderhielden een nauwe en liefdevolle verhouding met de taragnole: ze vertrouwden op hun gedrag om af te leiden of het zou gaan regenen, sneeuwen of dat de zon zou gaan schijnen. Ze gebruikten ze zelfs als orakel om te weten of het een gunstige dag zou zijn voor de visvangst, dan wel of ze naar de andere oever zouden durven varen.

¹ Verzoeken om toezending per email aan: r.metselaar@comomeerinfo.nl

Deze samenleving met de amfibieën kwam de overige bewoners aan het Lario natuurlijk zeer vreemd voor en er werd dan ook veel geroddeld over deze mensen. Zo zei men bijvoorbeeld dat in de oudheid de godin Latona, dochter van Zeus en moeder van Apollo en Artemis, op een hete dag door dit gebied was getrokken en toen men weigerde haar iets te drinken te geven, de bewoners van de vlakte in kikkers had omgetoverd. Met het verstrijken van de eeuwen namen de afstammelingen beetje bij beetje weer de menselijke gedaante aan, maar bleven zij de kikkers respecteren. Wellicht hadden ze nog altijd iets van de kikkernatuur in zich, ze liepen immers halfnaakt en blootsvoets door de modder.

Zo ontstond de gewoonte bij de Larianen om, wanneer ze met hun boot bij de oevers van het Pian di Spagna kwamen, te informeren of de kikkers misschien een goede vangst of goed weer hadden voorspeld. Vragen die er toe leidden dat de bevolking zich op afstand hield en de vragen van de ongewenste gasten met stenen beantwoordden.

Opm.: eind 2007 is het reclamebord, na vele jaren, verwijderd